

Full diocesà

11 de novembre del 2018

p5 – Col·labora amb el finançament de la teva parròquia o del bisbat

p6 – La incompatibilitat entre resurrecció i reencarnació

II Jornada Mundial dels Pobres

«Quan els pobres invoquen el Senyor, ell els escolta» (Sl 34,7). Aquestes són les paraules del Salm 34 que emmarquen la II Jornada Mundial dels Pobres, que se celebra el propi 18 de novembre i entorn de les quals gira el missatge que el papa Francesc ha volgut oferir a l'Església.

El seu contingut es desenvolupa al voltant de tres paraules: cridar, respondre, alliberar. Són tres verbs que identifiquen l'acció de Déu i revelen el seu amor misericordiós a favor de l'home. La pobresa no és solament una paraula, sinó que es converteix en un crit que puja fins a la presència de Déu.

El Senyor, al seu torn, no sols escolta aquesta petició desesperada d'ajuda, sinó que hi respon participant en la condició del pobre per a restituir la justícia i ajudar a reprendre la vida amb dignitat (núm. 3). L'esperança del pobre no queda defraudada i Déu intervé a favor seu per restituir-li la dignitat perduda i alliberar-lo de les cadenes de la pobresa (núm. 4).

Aquesta jornada som cridats a viure-la en la litúrgia dominical, per a donar protagonisme a la presència dels pobres, convidant-los a participar-hi activament. També es poden organitzar actes simbòlics, obres concretes de misericòrdia, realitzar una col·lecta especial per a una obra visible i involucrar nens i joves en obres concretes de solidaritat.

«Aquesta viuda pobra és la que ha donat més de tots»

Diumenge XXXII durant l'any / Cicle B

Lectura del primer llibre dels Reis

En aquell temps el profeta Elies se n'anà a Sarepta. Quan arribà a l'entrada del poble hi havia allà una viuda que recollia llenya. Elies la cridà i li digué: «Porta'm, si et plau, una mica d'aigua per beure.» Mentre l'anava a buscar, Elies la tornà a cridar i li digué: «Porta'm, també, un tros de pa.» Ella respongué: «Per la vida del Senyor, el teu Déu, et juro que no en tinc gens. Només tinc un grapat de farina i una mica d'oli. Ara estava recollint aquests branquillons i anava a fer pa per a mi i per al meu fill. Ens el menjarem i després morirem de fam.» Elies li respongué: «No tinguis por. Fes-ho tal com dius, però primer fes un panet per a mi i dóna-me'l. Després ja en faràs per a tu i per al teu fill. Això diu el Senyor, Déu d'Israel: No es buidarà el pot de la farina ni s'abaixarà l'oli de la gerra fins al dia que Senyor enviarà la pluja al país.» Ella va fer tal com Elies li havia dit, i durant molts dies, tant ella com la seva família van poder menjar: no es va buidar el pot de la farina ni s'abaixà l'oli de la gerra, tal com el Senyor ho havia dit per boca d'Elies.

(17,10-16)

Salm responsorial

Lloa el Senyor, ànima meva.

(Salm 145)

Lectura de la carta als cristians hebreus

Crist no ha entrat en aquell santuari, a imatge del veritable, fet per mà d'homes, sinó que ha entrat al cel mateix, i s'ha presentat davant Déu per nosaltres. El gran sacerdot entra cada any al santuari amb una sang que no és la seva. Crist, en canvi, no s'ha d'ofèrir moltes vegades, altrament hauria hagut d'anar sofrint la seva passió des de la creació del món. De fet no ha aparegut fins ara, a la fi dels temps, a oferir-se ell mateix una sola vegada, com a víctima per abolir el pecat. Els homes morim una sola vegada, i després de la mort ve el judici. Semblantment el Crist va ser ofert una sola vegada, quan va prendre damunt seu els pecats de tots. Després tornarà a revelar-se, no ja per raó dels pecats, sinó per salvar aquells qui esperen el moment de rebre'l.

(9,24-28)

Lectura de l'evangelí segons sant Marc

En aquell temps, Jesús, instruint la gent els deia: «No us feu dels mestres de la Llei. Els agrada de passejar-se amb els seus vestits, i que la gent els saludi a les places, que els facin ocupar els primers seients a les sinagogues i els primers llocs a taula; devoren els béns de les viudes i, al moment de l'oració, per fer-se veure, es posen filactèries ben llargues. Són els qui seran jutjats més rigorosament.» Estant assegut al temple, davant la sala del tresor, Jesús mirava com la gent hi tirava diners. Molts rics hi tiraven molt, però vingué una viuda pobra que hi tirà dues monedes de les més petites. Jesús cridà els deixebles i els digué: «Us dic amb tota veritat que aquesta viuda pobra és la que ha donat més de tots; els altres han donat del que els sobrava, però ella, que ho necessitava per a viure, ha donat tot el que tenia.»

(12,38-44)

«No es va buidar el pot de la farina ni s'abaixà l'oli de la gerra, tal com el Senyor ho havia dit per boca d'Elies»

Contra l'excés de protagonisme

Jean Hakolimana, prev.

Genera dubtes la posició en què s'asseuen els mestres de la llei a la sinagoga: de cara al poble (bona posició comunicativa) però d'esquena a l'arca on es guarden rotlles de la Torà. Així corren el risc de convertir-se en el centre d'atenció suplantant la Torà. Una cosa semblant ens pot passar ara amb la postura del sacerdot. Dit de passada, hom critica que abans del Vaticà II celebrava d'esquena a la gent, però s'evitava així que es convertís en centre d'atenció. El centre era l'altar i el sagrari. Ara que ens hem girat, alguna celebració tira més cap a una obra de teatre amb el capellà com a actor. Més enllà dels matisos d'aquest debat, l'evangeli d'avui alerta contra el risc d'exaltar més els ministres que el contingut d'allò que ensenyen: Torà en el cas dels rabins i evangeli en el cas dels ministres cristians.

El pecat més gran dels éssers humans és adorar i servir la criatura (ells mateixos) abans que el Creador. L'orgull és una manera d'enganyar-nos a nosaltres mateixos pensant que hem assolit una posició de poder per nosaltres mateixos i que se'ns ha de reconèixer per això. A vegades, observem comunitats en crisi. Sovint aquestes crisis no són causades per l'heretgia o fals ensenyament que arriba des de fora de l'església, sinó que, gairebé inevitablement, són produïdes per l'orgull i per lluites internes. Comencem servint el Senyor i acabem convertint-nos en estrelles. Així veiem espais suposadament cristians on es parla més del seu líder que de Jesucrist o de l'evangeli. Sort que Déu sap suscitar sempre «viudes de dues monedes», és a dir, aquells que serveixen el Regne sense soroll ni trompeta, però amb molta eficàcia.

La imatge

Al fons, Jesús mira i instrueix la gent; més endavant, un mestre de la Llei amb la presència de qui es vanta de complir la Llei mentre s'aprofita dels pobres; en primer terme, una viuda pobra davant la caixeta de les ofrenes, on tira dues monedes petites.

«Ha donat tot el que tenia», queda a les mans de Déu, li manifesta la seva confiança. La dificultat de comptar quant s'ha de donar!

L'ofrena de la vídua (1876). J.Z. da Costa

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

12 dilluns

— Sant Josafat
— Sant Emilià
Tt 1,1-9/Salm 23/Lc 17,1-6

13 dimarts

— Sant Leandre de Sevilla
— Sant Estanislau de Kostka
— Jesucrist, Diví Mestre
Tt 2,1-8.11-14/Salm 36/Lc 17,7-10

14 dimecres

— Sant Serapió (o Serapi)
— Santa Veneranda
— La Mare de Déu del Patrocini
Tt 3,1-7/Salm 22/Lc 17,11-19

15 dijous

— Sant Albert el Gran
— Sant Eugeni de Toledo
— Sant Leopold
Flm,7-20/Salm 145/Lc 17,20-25

16 divendres

— Santa Margarida d'Escòcia
— Santa Gertrudis
— Maria, salut dels malalts
2Jn 4-9/Salm 118/Lc 17,26-37

17 dissabte

— Santa Isabel d'Hongria
— Sant Gregori Taumaturg
3Jn 5-8/Salm 111/Lc 18,1-8

18 diumenge XXXIII de durant l'any, cicle B

— Jornada Mundial dels Pobres
— Dedicació de les basíliques de Sant Pere i Sant Pau de Roma
— Sant Ot
Dn 12,1-3/Salm 15/He 10,11-14.18/Mc 13,24-32

Records de la visita pastoral a la ciutat de Manresa

27 de maig: missa estacional a la parròquia de Sta Maria de Montserrat del barri de la Balconada de Manresa. Van ser confirmades quatre adolescents i tres persones adultes. Després va haver-hi un dinar de germanor als locals parroquials.

10 de juny: va tenir lloc la missa estacional a la parròquia de Sta. Maria de Viladordis i santuari de la Salut. Van ser confirmats vuit adolescents de la catequesi parroquial. Després va haver-hi un dinar de germanor a la plaça del Santuari amb més de cent persones.

30 de juny: va tenir lloc la visita al barri de Sant Pau de

Manresa, on es va celebrar la missa a l'ermita de Sant Pau, lloc ignasià important on el sant es dirigia quan va tenir la il·luminació del Cardener. Després de la missa l'Associació de Veïns va preparar un refrigeri.

També hi hagué visita pastoral a la parròquia de Sant Josep de Manresa. Després de celebrar la missa es va fer una arrossada popular celebrant la festa de Sant Joan. El bisbe va visitar l'escola de l'Ave Maria, els alumnes de religió de l'IES Lacetània, el Centre de Dia Sant Francesc, diversos malalts a les seves cases i va resar laudes a la plaça de l'església amb les comunitats del camí neocatecumenal.

Missa nova a Igualada

El 28 de setembre el P. Leopoldo Báez Ornelas, missioner josefí, va rebre l'ordenació sacerdotal al temple de San José de los Poetas, a Guadalajara (Mèxic).

El 13 d'octubre va celebrar la missa nova a Igualada, a la quasi-parròquia de Ntra. Sra. de Fàtima, on estan destinats aquests missioners fundats pel P. Josep Maria Vilaseca.

Fes un donatiu al bisbat o parròquia abans d'acabar l'any

A través del web www.donoalesglesia.cat

The screenshot shows the website interface for making a donation. At the top, there's a navigation bar with 'dono a mi Iglesia .es', 'donar per telèfon 93 307 04 00', 'contacte', 'català', and 'facebook'. The main heading is 'Donar a la meua Diòcesi Diòcesis de Vic Vic (Barcelona) 250€ / Mensualment'. Below this is a form with a checkbox 'Es una empresa?' and a 'Dades personals' section. The form fields include: 'Nom', 'Primer cognom', 'Segon cognom', 'Document' (with 'NIF' selected), 'Número', 'Sexe' (with '- Selecciona una -' selected), and 'Data de naixement' (with '12 / Des / 2016' selected). On the right side of the form, there's a 'Popular Payments' logo and the text 'Operació segura garantida' and 'Desgravació fiscal'.

El portal d'internet www.donoalesglesia.cat suposa un nou camí a l'abast dels catòlics i de tots els qui confien en l'acció de l'Església per a fer-li arribar els seus donatius.

Aquest portal, ja disponible, permet donar a l'Església una sola quantitat o bé, a través de quotes periòdiques, les quantitats que disposi el donant. Aquests donatius es poden fer arribar, amb un senzill procediment, a qualsevol parròquia, al bisbat de Vic o bé directament a la Conferència Episcopal. El portal permet també deixar llegats a qualsevol parròquia, diòcesi o a la CEE.

En accedir a la pàgina web, el donant simplement assenyalava en un formulari la institució a la qual desitja fer el donatiu, la seva quantitat i la seva periodicitat, i completa les dades sobre la seva identitat i la targeta bancària o compte corrent des del qual es realitzarà el donatiu. En començar la campanya de la Declaració de la Renda, el donant rebrà en el seu domicili el certificat exigint per a desgravar.

El portal està disponible en totes les plataformes (ordinadors i dispositius mòbils), en sis idiomes (castellà, català, basc, gallec, valencià i anglès) i té presència també a les

xarxes socials Facebook i Twitter. Per a facilitar el seu ús i respondre als dubtes que es puguin suscitar s'ha disposat un servei d'atenció de 9 del matí a 9 del vespre de dilluns a diumenge al telèfon 93 307 04 00.

Es tracta d'un portal pioner en l'Església universal, ja que aglutina en una única web les possibles aportacions a qualsevol parròquia o diòcesi d'Espanya. En fer aquestes aportacions el donant podrà beneficiar-se, com preveu la legislació, d'una desgravació fiscal que arriba al 75% de l'aportació en els primers 150 euros.

Nomenaments

Mn. Miquel Rierola, diaca al servei de les parròquies d'Espinelves, Sant Sadurní d'Ososmort i Sant Cristòfol de Cerdans.

P. Leopoldo Báez, vicari de Bellprat, Clariana, Fillol, la Pobla de Claramunt, Sant Martí de Tous i Fàtima d'Igualada.

Mn. Pere Oliva, arxiprest de Guillerries-Congost.

Reencarnació i resurrecció són incompatibles

Alfredo López Vallejo, sacerdot i teòleg (L.V.)

Quan ens plantegem la qüestió del més enllà de la mort, els cristians ho fem il·luminats per la fe i per l'esdeveniment de la resurrecció de Crist que la fonamenta i dóna sentit a la nostra esperança. Tanmateix, mai no falten persones que consideren més modern i suggerent referir-se a la reencarnació, com si es tractés d'un equivalent, o d'una forma alternativa, una petita variant, posada al dia, de considerar la resurrecció.

Resurrecció i reencarnació representen dues creences no sols diferents sinó també absolutament incompatibles. Quan confessem la nostra fe en la resurrecció, ens estem referint a l'excepcional experiència de Crist Jesús. No es tracta de l'experiència de tornar a la vida, com el cas de Llätzer o el fill de la viuda de Naïm, ni de continuar la mateixa vida, ni tan sols d'una anticipació o una manifestació esporàdica de la seva divinitat, com en el moment de la transfiguració. Es tracta de recuperar la plenitud de la seva condició divina.

La reencarnació és una cosa totalment diferent. És una creença típica de religions orientals com l'hinduisme o el budisme. Pel que fa a la suposada modernitat d'aquesta creença, el cert és que el seu origen procedeix dels textos

religiosos indis anomenats Upanishad, que van substituir els antics Vedes, entre els segles XV i VI aC.

La reencarnació es basa en la convicció que l'essència individual de les persones (*atman*) adopta després de la mort un nou cos material, segons hagi estat el resultat de les seves anteriors existències terrenes (*karma*). Dependent de les seves accions bones o dolentes, l'ànima es reencarna o reneix en una existència superior, intermèdia o inferior (humana, animal o vegetal). Aquest incessant procés d'existències rep el nom de *sansara* (vagabundatge).

El cert és que en el nostre temps es pretén presentar com una seductora reencarnació el que en aquestes primitives religions s'entén com una dissort, de la qual tot individu pretén ser alliberat mitjançant l'expiació de l'ànima individual, quan cadascú quedi plenament evolucionat i assoleixi a *Brahma* en el nirvana, sense necessitat de sotmetre's a noves reencarnacions o renaixements.

Posats a ser purificat mitjançant interminables processos de reencarnació, prefereixo ser partícip dels mèrits de la resurrecció de Crist Jesús, el Senyor.

L'article

GRÀCIES!

Climent Forner, prev.

Les primeres paraules que aprèn a dir un nounat són «papa, mama» (amb accent o sense en la segona a). Deu ser un costum universal adaptat a cada llengua pròpia. És així com ho féu també Jesús en arameu: *abba*. I ens ensenyà a fer-ho adreçant-nos al seu Pare i nostre Pare amb tota la tendresa i confiança possibles. I la següent que balboteja, almenys el nadó fill de pares bons educadors, és «gràcies!». Quan li donen algun caramel o li fan algun regal: «Què es diu? –Gràcies!»

Sens dubte que és la millor resposta, no sols correcta sinó necessària i tot, a qualsevol do. I com pot ser d'una altra manera si la vida és el do suprem? Mai no agraiem prou als nostres progenitors que ens l'hagin donada, sobretot quan és fruit dels veritable amor humà. Val a dir que, si la gratuïtat és omnipresent, la gratitud de ment i de cor és una virtut imprescindible. Humanament i cristianament. Entre les persones i no cal dir envers Déu, creador i salvador, Pare de nostre Senyor Jesucrist.

Ja ho deia santa Teresa de Lisieux: «Tot és gràcia.» El que passa és que no ens ho creiem o ens ho creiem malament enorgullint-nos dels nostres mèrits. Ai, Senyor! ¿Qui a priori s'ha merescut la vida, si és un present que no té preu, únic? ¿O la mateixa fe en Jesús com a Fill de Déu, mort i ressuscitat, un sobredó a regradar eternament? Pensem-hi.

Sovint només ens queixem dels contratemps, dels fracassos, de les desgràcies, arribant a dubtar de Déu, o fins i tot a negar-lo; en canvi, de la bona salut o dels èxits que tenim, dels instants feliços de l'existència, del mateix sol que surt cada dia vencent la nit amb l'aurora a l'horitzó talment un somriure diví, de les pluges que fecunden la terra amb els fruits que en collim –fruit alhora de les nostres suors–, de les meravelles meravelloses de l'univers –des dels animals als peixos, als ocells, a les plantes, a les estrelles–, del mateix treball amb què ens guanyem el pa de cada dia, etcètera, ¿qui es recorda d'agrair-ho?

O sigui que no ens hauríem de cansar mai de donar gràcies a Déu, als pares i mares, als mestres i professors, als servidors religiosos i cívics, als col·laboradors en tantes tasques benèfiques, als artistes i literats, als bons pensadors, als mateixos polítics si actuen amb honradesa i eficàcia... Jo, almenys, i ja sóc vell, no me n'he cansat mai. La paraula «gràcies» és probablement, almenys en el meu interior, la que he repetit més vegades...

Deixeu-m'ho anunciar: Aquest és segurament, amb els noranta-un anys que porto a l'esquena, l'últim article que publico en el Full Diocesà. Hi vaig col·laborar ja des de jove i n'he estat el director gairebé durant tres dècades. Gràcies, doncs, als bisbes que m'han fet confiança i, no cal dir-ho, als lectors i lectores que m'han llegit i se'n poden haver beneficiat! Déu els ho pagui.

El llibre

La agonía de Cristo

Santo Tomás Moro

Editorial: Sekotia.

Pàgines: 140.

Preu: 14,50 euros.

Aquesta breu obra de gran importància espiritual ha resistit els segles i continua essent un suport important per a tractar la Passió de Crist des de la vida interior personal. És un clàssic d'espiritualitat, el darrer manuscrit de sant Tomàs More, que va escriure en el seu captiveri de la Torre de Londres, poc abans de la seva decapitació.

José Carlos Martín de la Hoz, sacerdot i doctor en teologia, és responsable de la semblança històrica que introdueix aquesta obra perquè el lector pugui tenir el concepte necessari per a comprendre millor la figura de sant Tomàs More, en quines circumstàncies va escriure i per què ho va fer.

Sens dubte, una edició molt completa i necessària.

Glossa

Amb tu, generós i responsable, som una gran família

Romà Casanova, bisbe de Vic

L'Església som una gran família amb un passat que s'endinsa en dos mil·lennis, un present ple de vitalitat, encara que no mancat de proves i dificultats, i un futur obert, posant l'esperança en Jesucrist: *Jo sóc amb vosaltres, dia rere dia, fins a la fi del món* (Mt 28,20). Cada any, en arribar el mes de novembre, posem la mirada en la nostra Església diocesana i els seus reptes de finançament per a poder posar a l'abast de tothom el nostre ric patrimoni, que hem rebut de la nostra història; les necessitats del present, en l'activitat quotidiana d'evangelització, culte i caritat; i els projectes de futur en resposta als reptes d'un horitzó obert i nou. Aquestes necessitats de finançament són una crida a tots els qui formem l'Església de Vic. El lema que té aquesta campanya contínua de Germanor és «Amb tu, som una gran família». I el que vol és arribar a la consciència eclesial de tots els qui som l'Església, a fi que assumim la part de responsabilitat que ens pertoca en el finançament de la nostra diòcesi.

Moltes i variades són les maneres d'exercir aquesta responsabilitat eclesial, pròpia i intransferible, de tots i cada un de nosaltres: les aportacions en la col·lecta de la missa,

les quotes periòdiques a la parròquia o a la diòcesi, els llegats i els donatius, i, d'entre aquests, l'aportació a favor de l'Església en la Declaració de Renda, que, sense incrementar el seu còmput a pagar, aporta el 0'7% d'aquest a les necessitats de l'Església; així com també les aportacions en el mode de voluntariat, tan important i necessari per al funcionament de les parròquies i comunitats.

Hem de prendre consciència que no són els altres, ni les administracions públiques, els qui han de finançar l'Església, sinó que som els creients en Crist els qui hem de mantenir les nostres institucions eclesials. Concretant encara més, en el dia de Germanor o dia de l'Església diocesana se'ns demana que aportem amb generositat en la col·lecta d'aquesta jornada, que va directament a l'Església diocesana, la qual té la responsabilitat del personal, tant sacerdotal com laical, al servei de tota la diòcesi, i la responsabilitat de la comunió de béns, per a les necessitats comunes i l'ajut a les petites comunitats parroquials. És clar que fins que la fe no arriba a compartir els béns que tenim, a aquesta fe li manca encara molt de camí a fer. Amb tu, generós i responsable, som una gran família.

